

Rózsablak

88. szám, 2018. nagybőjt

*A Pécs-Kertvárosi
Szent Erzsébet Plébánia lapja*

„Tartsunk ki
rendíthetetlenül
reménységünk
megvallásában,
mert hűséges az,
aki az ígéretet
tette.”
Zsid 10,23

A Honvéd-téri kereszt története

Nyolcvan évvel ezelőtt, 1938-ban a kertvárosi hívek közadakozásból Szent István halálának 900 éves évfordulójára emlékkeresztet állíttattak a Honvéd téren. Kertvárosban ez volt az első vallási objektum. (A templom csak 1945 végére készült el használható állapotúra.)

A kőkereszt ifj. Vogl Jenő kőfaragó mester munkája, az eredeti korpuszt kerámiából a Zsolnay gyár készítette, amit a nyolcvanas években vandálok összetörtek. Később bronz korpusz készült, amit elloptak. A jelenlegi korpuszt bronzból Rétfalvi Sándor szobrászművész készítette. A felújított keresztet a korpusszal 2009 őszén több száz hívő részvételével Mayer Mihály püspök úr áldotta meg. A kereszt környékét a hívek tették rendbe.

Az Erdély utca sarkán fényszóró lett felszerelve, a keresztre irányítva. Reméljük, a kereszt ebben az állapotban sokáig jel marad a kertvárosi híveknek! Már tizedik éve, hagyományosan, hogy november elsején az esti szentmise után a kertvárosi templomból gyertyás körmenet indul a Honvéd-téri kereszthez, énekelve. Ott imádságos áhítatot tartunk halottainkra emlékezve.

Év közben mindig akad önkéntes a kereszt környékének rendbetételére, és mindig van, aki mécsest, virágot helyez el.

Buzás László

Farsangi beszámoló

Hipp-hipp-hurrráááá!!!!!! Újra eljött a farsangi idő, és az izgalommal teli jelmezkeresés és -gyártás, majd pedig belebújás ideje. Január 13-án du. 3-ra érkeztek a mosolygós arcú, vidám gyerekek, megannyi különféle maskarát magukra öltve: láthattunk katicát, tündérkét, herceget, menyasszonyt-vőlegényt, de még felnőtt tigris és békakirály-párt is – a jelmezek nagy-nagy kreativitásról árulkodtak. A népes gyerekhad örömmel táncolt labdával, majd seprűvel, és tanultak is táncolni. Majd még ennél is nagyobb lelkesedéssel fogadták a Star Wars szereplőit, ujjongva állták őket körül, és fotózkodtak velük. A közel száz gyermek igen önfeledt, vidám órákat töltött a Testvérvárosok Terei Iskolában, bőséges rájátszással: nem akarták volna abbahagyni a mulatozást.

A továbbiakban a plébániai farsang a felnőttek estéjével folytatódott, bár kevesebb jelmezzel: e téren nem volt vállalkozókészség. Annál nagyobb volt viszont a hasonlóan népes tábor vidámsága, köszönhetően a sok-sok nevetető jelenetnek is, amilyenek a kertvárosi rádió hírei, vagy a mindentudó számítógépes adatbázis ismeretei voltak. De részünk lehetett mindenkít megmozgató néptáncban, amint tombolák nyújtotta örömeiben is.

Köszönet a lehetőségért, a vidám percekért, és a sok-sok résztvevőért, legyen az felnőtt vagy gyerek, beleértve a sok-sok kisovist is! Reméljük, mindenki jól érezte magát, és hogy jövőre újra együtt farsangolhatunk!

Gergely Betti

Farsangzárás a Remény Házában

Idén is nagy készüllet előzte meg a Remény Háza Nappali Melegedő farsangi mulatságát. Szinte napi szinten díszítettük a nappali helyiséget a kliensek által készített farsangi füzerekkel és különféle színes, vidám maszkokkal; a hajléktalanok jelmezei is természetesen időről időre alakultak, valamint sokan a jelmezükhöz illő verseket is választottak.

Február 13-án, húshagyó kedden az ünnepre való készüllet

jegyében Timi és Vali reggel 6 órától már a farsangi fánk dagasztásán és sütésén fáradoztak, hogy a nyolc órakor nyíló intézménybe érkezőket rögtön egy igazán otthonias illattal és hangulattal lepjék meg. A konyhában tüsténkedő munkatársak emellett almás rétest is sütöttek – mindezt persze főként adományba kapott hozzávalókból.

Fél kilenc körül a jelmezeket is kezdtük magunkra öltetni, ami szintén egyre csak fokozta a hangulatot. Az ötletes és humoros maskarákon természetesen nagyokat nevettünk és virultunk. A beöltözött klienseink közt akadt újdonsült rendőr, varázsló és „fekete özvegy” is.

A készüllet után 10 órakor kezdődött a program, melyet Pavlekovichs Ferenc atya nyitott meg egy humoros beszéddel. Ezt követte a jelmezes felvonulás, ahol mindenki előadhatta műsorát-versét, amellyel a többieknek készült. A fellépőket egy „szakavatott zsűri” díjazta.

A felvonulás után különböző játékokkal készültünk. Elsőként székfoglalót játszottunk, ahol ritmusos zenére mozogtunk egy jót. A reflexeket és a figyelmességet igénylő játék után következett a kulcsfűző játék, ahol a résztvevők ruháján átfűzött cérnán kellett egy kulcsot eljuttatni a cérna túlsó végére. A játékok „netovábbja” a fánkevő verseny volt, ahol egy csőre cérnán felkötött fánkokat kellett megenni úgy, hogy ahhoz csak szájjal érhetek. A nehézséget fokozandó a fánkokat lekvárral is megkentük, lehetetlenné téve azt, hogy valaki „szárazon megússza”. Amíg a zsűri a díjazásra készült, a kliensek egy

farsanggal kapcsolatos totót is kitöltöttek.

A programokban résztvevő 18 kliens ezt követően vehette át a jutalmát, mely egységesen egy ajándécsomag volt, melyet Sas Norbert káplán atya adott át. A program mindenkit megmozgatott, azt is, aki nem vett benne aktívan részt, hiszen a jókedv és nevetés alapvetően jellemezte a házat ebben az időszakban.

Zárásképpen még egy igazán kiadós ünnepi menü is emelte a fényt: a leves után mindenki választhatott házi vadvörkölt és töltött káposzta, majd pedig a reggel készített rétes, fánk és egy-két bolti sütemény közül.

Köszönjük mindenkinek, aki adományával, imádságával támogatta és támogatja munkánkat!

Szigmond Attila önkéntes munkatárs

Elkezdődött a jegyeskurzus

A korábbi évek gyakorlatának megfelelően február hónapban elkezdődött plébániánkon a jegyeskurzus. Örömhír az, hogy 13 pár jelentkezett, és jár az alkalmakra, úgy látszik, hogy nő a jegyespárok végleges elköteleződési szándéka. Ebben az évben 10 alkalomból áll a jegyeskurzus, a plébániánk papjai és házaspárok vesznek részt az oktatásban.

Minden hét szerdáján a hittanteremben van a foglalkozás, 20.00 órától 21.30-ig.

Az Ifjú Házas Közösség februárban is találkozott

Az Ifjú Házas Közösség tagjaiként Lukács Vilmosné szervezésének köszönhetően minden hónap első csütörtökén társainkkal összegyűlünk, hogy egy tartalmas, vidám estét együtt töltsünk.

A februári találkozónkra a tegnapi napon került sor, ahol a vendég előadó 3 gyermekes házaspár az időbeosztás témáját dolgozta fel saját életükből hozott példák segítségével. Azon túl, hogy érdekes és vicces volt az előadás, több momentumnál is magunkra ismerhettünk, amikor

harcolunk az idővel, és bár nekünk még nincs gyermekünk, hasonlóképpen képzeljük a családi napirendet, illetve a megoldandó problémákat az ütemezéssel kapcsolatban. Gondolatkísérlettel zártuk a témakört, miszerint sorrendet kellett felállítanunk az egyes tevékenységek közt, majd ezt összehasonlítani Párunk rangsorával. Ahogy láttam, nagy újdonság egyik párnál sem adódott, beigazolódott tehát, hogy szerencsére ismerjük a saját házastársunk preferenciáit.

Ezzel szemben Évi nénit érte néhány meglepetés, mivel tortával, képeslappal és énekkel készültünk Neki közelgő születésnapja alkalmából. Véleményem szerint a közösségi összefogás nagyban megmutatkozott a készülődés során, mivel január közepe óta tervezgettük a részleteket, egymást ötletekkel és a megvalósításban is kiegészítve. Volt, aki megsütötte a finom tortát, míg mások a rá kerülő ostyát tervezték, vagy a tálaláshoz szükséges kellékeket biztosították, voltak, akik a képeslapot kreálták meg, mások fényképekből összeszerkesztett tablót alkottak, illetve voltak, akik kitalálták, mit énekeljünk, végül együtt eldaloltuk az Ároni áldást.

Jó érzéssel a szívünkben tértünk haza, hogy örömet okoztunk egy számunkra kedves embernek, és talán egy picit visszaadhattunk abból a törődésből, amit hónapról hónapra kapunk az útmutatásai által.

Doszpod Viktor és Galambos Niki

Házasság

Hete

zárás

a

Kertvárosi

Plébánián

SZÜLŐI TALÁLKOZÓ

Az idei tanévben második alkalommal találkoztunk a leendő elsőáldozók szüleivel a plébánián. Minden évben a plébánia három találkozót szervez az abban az évben elsőáldozók szüleinek. A lelki délutánok célja, hogy a szülőket is felkészítsük a gyermekek elsőáldozására, hogy ők is tisztában legyenek azzal a ténnyel, hogy milyen fontos döntést hozott meg a család, illetve a gyermekük. Ezeken a találkozókon barátságos légkörben beszélgetünk el a szülőkkel arról, hogy többek között mi az ő szerepük, mi az ő feladatuk ezen az úton, melyen gyermekük elindult. Minden alkalommal fontosnak tartjuk azt kihangsúlyozni, hogy ez egy közös döntés és közös út kell, hogy legyen a család részéről. Célunk, hogy a megfelelő információk átadása mellett, időt szakítsunk olyan témákra is, mint az imádság, a keresztelő, az istenkép.

Szombat délután kettő órakor kezdődött a program közös imádsággal és együttléttel a templomban. Miután Ferenc atya köszöntötte a gyerekeket és szüleiket, közösen imádkoztak a szülők gyermekeikért és kérték Isten áldását és vezetését. Ezt követően a gyerekeket külön program várta a közösségi házban, ahol filmnézés és játékos programok keretében ismerkedtek a rájuk váró feladatokkal. A szülők a hittanteremben előadásokat hallgattak meg, illetve tanácsokat kaptak gyermekük lelki vezetésével kapcsolatban. Az előadásokat kiscsoportos beszélgetések követték, illetve más olyan feladatok, amelyek segítettek a szülőknek is felidézni, milyen volt az, amikor ők készültek erre a szentségfelvételre. Jó hangulatú, nyitott beszélgetések, őszinte, komoly megszólalások jellemezték a délutánt. A szünetben süteménnyel és kávéval kedveskedtünk a jelenlévőknek, melyeket hagyományosan, az előző évben elsőáldozó gyerekek szülei készítettek a számukra.

Az atyák és a plébánia hitoktatói által szervezett program áprilisban folytatódik a harmadik találkozóval, ahol további témákban fogunk előadásokat és beszélgetéseket szervezni. Bízunk abban, hogy nem csak az érdeklődés növekszik a program iránt, hanem a találkozókön megfogalmazódott imák és kérések is célba érnek, és a közel 30 elsőáldozó gyermek és családja, aktív tagja marad a kertvárosi Szent Erzsébet Plébánia népes közösségének!

Ha fáj alamizsnát adni...

Egy újságban olvastam egy önkéntes-toborzó felhívást. **„Lelkes fiatalok jelentkezését várjuk, akik érdeklődésüket örömmel állítanák az evangelizáció szolgálatába. Nem kell hozzá tudás, a szükséges információt megtanítjuk. Fizetés nincs, áldozatvállalásra számítunk!”** Nem egy szokványos hirdetés, mert valahogyan nem ehhez vagyunk szokva. Nincs fizetés? Áldozatvállalás? Ez durva! A felhívás következő mondatai között ezt olvasom: **„Olyan fiatalokat keresünk, akiknek örömet ad, ha Istenért önkéntesen vállalnak áldozatot és vasárnap és ünnepnapokon is készek a szolgálatra.”** Szabadnapokon is csinálni valamit? Ez már nagyon kemény! Ki fog ide jelentkezni? – Szinte hallom a választ. Pedig az igazi szolgálat fokmérője az áldozatvállalás. Minél nagyobb áldozattal jár valami,

annál nagyobb érte a jutalom. És ez nehéz, - mármint az áldozatvállalás.

Nehéz sokszor hajnalban fölkelni, hogy hideg téli reggeleken forró teát és reggelit készítsünk a rászorulóknak. Nehéz bemenni abba az elhanyagolt otthonba, ahol sok családnak

nincs tüzelője, és olyan szag terjeng, ami a gyomrunkat felforgatja. Nehéz végighallgatni a nélkülözöt, hogy mennyi és milyen problémái vannak. Nehéz az adakozónak megmagyarázni, hogy miért nem tudunk azonnal menni az adományért. Nehéz kiválasztani, hogy ki az igazán rászoruló, és nehéz végighallgatni egy olyan szitok-áradatot, amit az mond, aki éppen nem kapta meg, amit akart. Nehéz esőben lepakolni a teherautóról az adományokat, és nehéz a sáros udvaron keresztül azt bevinni. Nehéz egy katasztrófhelyzetben higgadtan és szeretettel cselekedni. És sorolhatnám a nehézségeket, amivel egy Karitás önkéntes szembesül és munkája során tapasztal. Mégis sokan vannak, akik a nehézségek ellenére önkéntesen teszik a jót, akik érdeklődésüket és szolgálatukat örömmel állítják az evangelizáció szolgálatába.

Ferenc pápa, amikor az önkéntességről beszél, akkor a következőket mondja: „*Jót fog tenni, ha megkérdezzük magunktól, mi mindent tudunk nélkülözni azért,*

hogy

szegénységünkkel

segítsünk és

gazdagítsunk

másokat. Ne

felejtjük el, hogy az

igazi szegénység

fáj: önmagunk

megfosztása

valamitől nem

lenne hiteles e bűnbánati távlat nélkül. Nem bízom abban az alamizsnában, amely nem kerül áldozatba és nem jár fájdalommal.”

(Részlet Ferenc pápa 2014. évi nagyböjti üzenetéből.) Ennek a néhány mondatnak az üzenete pont arról a lemondásról, nehézségről szól, amivel az önkénteseink találkoznak, de mégis szeretettel és örömmel vállalják az áldozatot.

Példaként szeretném Őket állítani az ifjú generáció elé, a szolgáló szeretet példajaként azokat, akik minden nap, az ország egész területén segítik a bajbajutottakat. Az önkéntesek, akik idejüket, erejüket, szeretetüket, pénzüket áldozzák fel sokszor az Evangélium nevében a Karitás szervezetében. **Ők azok** - ahogy az elején a hirdetésben keresik, - **a lelkes fiatalok, akik érdeklődésüket örömmel állítják az evangelizáció szolgálatába, fizetés nélkül, és áldozatvállalással. Olyan fiatalok, akiknek örömet ad, hogy Istenért önkéntesen vállalnak áldozatot, és vasárnap, és ünnepnapokon is készek a szolgálatra. Ők azok, akik az alamizsna-adásnak egy ilyen formáját választják.**

Ilyen a Karitás önkéntesség. Ahogyan Spányi Antal püspök a Karitás elnöke fogalmazott: „A karitás munka nem választható lehetőség! A karitás a kereszténység lényegéhez tartozik: aki Krisztushoz tartozik, annak szeretnie kell testvérét, és ebben a szeretetben csak a tevékeny szeretet létezik.”

Besenczi Zsolt

Mi az alamizsna?

„Amikor alamizsnát adunk, gondoljunk rá, hogy nem a szegényeknek adjuk, hanem Krisztus Urunknak. Sokszor azt hisszük, hogy egy szegényen segítünk, és kiderül, hogy Krisztus Urunk az.” (Vianney Szent János)

Felkérték, hogy közelebb vigyem a kedves hívek számára az alamizsnálkodásban rejlő kegyelmeket, ajándékokat. Mutassam be az Egyház tanítását erről a témáról. Nagy örömmel vállaltam, mivel ez volt a diplomadolgozatom témája. Terveim szerint ebből sorozat lesz, és minden számban más szempontból fogom körbejárni az alamizsna gyakorlatát. Első alkalommal Árpád-házi Szent Erzsébet életéből egy kis részlet:

Amikor férje, Lajos hadba vonult, Erzsébet vezette a grófságot. Ezekben az években nagy szegénység volt azon a vidéken, és a nép éhezett. Erzsébet bőkezűen osztotta az alamizsnát a rászorulóknak között, sőt ispotályt is nyitott, ahol ellátták a betegeket. Az alamizsnát gyakran saját kezűleg osztotta szét a szegényeknek. Eladta az ékszereit, és drága ruháit, és ezek árát is szétosztotta. Buzgón gyakorolta az irgalmasság cselekedeteit. A várnagy panaszt emelt ellene a férjénél, amikor az hazatért, mondván, hogy esztelenül eltékozolta a férje vagyonát. Lajos nagyon szerette Erzsébetet, és ezt válaszolta a haragvó rokonoknak: *„Engedjétek csak jót tenni, hogy megtegye, amit Istenért tenni akar, és legyen elég nekünk, ha Wartburg és Neunburg várát nem adja el!”*

A szegények támogatása az ember egyik legszebb és önmaga embersége számára is sok pozitívumot hordozó cselekedete. Az adakozásra való felhívások megerősítik az embereket a jóban, és szélesebb rétegeket is megmozgatnak. Sőt, az adni tudás valójában közösségi életünk alapját képezi, az emberek ugyanis szeretnek adni. Van is egy mondás, miszerint: *„Jobb adni, mint kapni.”* Ez a mondás a Szentírásban is benne van, amikor Pál apostol az efezusi hívekhez szól, és Jézust hozza eléjük példaként. *„Minden tekintetben megmutattam nektek, hogy milyen kemény munkával kell az erőtlenekekről gondoskodni, megemlékezve az Úr Jézus szavairól. Mert ő mondta: »Nagyobb boldogság adni, mint kapni.«” (ApCsel 20,35)*

Ignác Tibor

Nagyböjti történetek

Egyik nap, buszon utazva, telefonon épp vitáztam valamelyik gyerekekkel. Bosszankodtam kicsit, és mérgesnek tűnhettem. Láttam, hogy a mellettem levő idősebb hölgy nézeget, figyel rám. Miután befejeztem a telefonálást, eszembe jutott valami, és elmosolyogtam magam. Ekkor a hölgy hozzám fordult, mondván: „Önnek nagyon jól áll, ha mosolyog! De igazán!” Mondtam: „Köszönöm, szerintem mindenkinek jobban áll a mosoly, mint a búskomor arckifejezés...”. Ebben megegyeztünk, kicsit még beszélünk, majd mosolyogva elköszöntünk egymástól ☺.

Egyetemi órán szóba jött a „Nomen est omen.” mondás. A Zsuzsanna és Rita nevű hallgatók nem ismerték pontosan az ilyen nevű szenteket, és történetüket, így elmeséltem Nekik. Majd elmondtam, hogy nyáron sokat olvastam Teréz anyáról, akit nagyon tisztelek. Ezután hirtelen azt kérték, hogy az „Ítéletidő”-re való tekintettel nem fejezhetnénk-e be előbb az órát. Este 1/4 6 volt, kint nagyon hideg, és szakadt a hó. Azt válaszoltam, hogy befejezhetjük, a többi anyag otthoni feladat lesz. Nagyon örültek, és azt mondta egy hallgató: „A tanárnő egy szent. Szent”. Elmosolyogtam magam, és mondtam, hogy többet ilyet ne mondjanak, mert ez szentségtelenség ☺.

A lányom munkába igyekezett, amikor a Konzum Áruháznál egy kéregető néni akadt az útjába, aki nem tolakodóan, inkább nagyon szelíden és szomorúan szólította meg, hogy nem segítené-e ki egy kevés pénzzel. A lányom úgy mesélte ezt el, hogy első pillantásra szimpatikus volt neki a néni, elővett 1000 Ft-ot és odaadta, majd elsietett. Itthon én megöleltem, és mondtam neki, hogy nagyon örülök annak, hogy valakinek szép pillanatokat, örömet szerzett ☺.

Takáts Zsuzsanna – Serra Közösség

SÚLYOS BETEGEK ELLÁTÁSA azonnal:

Pavlekovics Ferenc plébános: 06 30 748 55 66

Sas Norbert káplán 06 30 20 33 746

Rózsaablak

A Pécs-Kertvárosi Szent Erzsébet Plébánia lapja

www.pkszep.hu

7632 Pécs, Berzsenyi Dániel u. 16. tel./fax. 72/780-785 és 780-711

Hivatali órák: 15-18 óra között

Felélős kiadó: **Pavlekovics Ferenc** (pavlekovicsf@gmail.com)

Szerkeszti: Ignáczné Janó Judit (janojudit@gmail.com)

Nyomdai munkák: Kontraszt Plusz Kft.

Köszönjük ha a személyi jövedelem adójának 1%-val a Málomi Szent József Egyházközség Egyesületének munkáját segíti!

**Adószámunk:
18329371-1-02**

1♥/♥ segítség
100% szeretet

caritas
hungarica
www.karitasz.hu

Kérjük, adója **1%**-ával
támogassa a Katolikus Karitászt
szolgáló szeretetét.

KARITÁSZT TÁMOGATÓ ALAPÍTVÁNY
Adószám: 19666275-1-43

**A Málomi
templomban a
nagyböjtben -
minden pénteken
este 5 órától
keresztutat
végzünk.**